

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **M. K.,** zastoupena JUDr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem Valdštejnská 381/6, Liberec, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 25. 1. 2018, č. j. 58 Ad 1/2017 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně podala dne 15. 6. 2016 žádost o přiznání invalidního důchodu. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 11. 2016, č. j. X, byl žalobkyni přiznán invalidní důchod podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP"), neboť její pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 50 %. Důchod byl přiznán na základě posudku o invaliditě, který vypracoval k datu 9. 6. 2016 posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení MUDr. J. K. Z posudku vyplývá, že ke vzniku invalidity u žalobkyně došlo k datu 10. 6. 2016.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení námitky, ve kterých mj. poukazovala na dřívější vznik invalidity. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2017, č. j. X, byly zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno uvedené rozhodnutí. Žalovaná se opírala mj. o posudek ze dne 9. 1. 2017 vypracovaný v námitkovém řízení

posudkovou lékařkou MUDr. E. V., ze kterého rovněž vyplývá datum vzniku invalidity k 10. 6. 2016.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované správní žalobou. Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění zejména uvedl, že posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou - medicínskou a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provádění sociálního zabezpečení“) posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny k posouzení poklesu pracovní schopnosti a zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Za účelem zjištění poklesu pracovní schopnosti žalobkyně, resp. okamžiku vzniku invalidity si krajský soud vyžádal vypracování posudku u Posudkové komise MPSV (dále též „PK MPSV“). Z posudku PK MPSV ze dne 25. 7. 2017, resp. z doplňujícího posudku ze dne 14. 11. 2017 vyplývá, že ke vzniku invalidity nedošlo již v roce 2007, jak tvrdila žalobkyně, ale až k 10. 6. 2016. Podle krajského soudu jsou posudky PK MPSV řádně odůvodněny a netrpí ani žádnými jinými vadami. Krajský soud dále uvedl, že rozhoduje-li orgán sociálního zabezpečení o žádosti žadatele o dávku důchodového pojištění, je vázán obsahem této žádosti.

III.

[4] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle názoru stěžovatelky jsou závěry krajského soudu nepřezkoumatelné a nesprávné. Krajský soud měl rozhodnutí žalované zrušit z důvodu nesprávně stanoveného data vzniku invalidity. K vzniku invalidity došlo již v roce 2007, kdy započaly její zdravotní obtíže, a nikoliv až k datu 10. 6. 2016 (kdy byla vyhotovena nefrologická zpráva MUDr. E. J., ze které vychází i posudek MUDr. J. K.). Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. odd. D, pol. 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. (systémový lupus erythematodes). Tímto zdravotním omezením však stěžovatelka trpí již od roku 2007, aniž by se zdravotní stav změnil. Tedy již od roku 2007 je stěžovatelka invalidní, na čemž nic nemění ani to, že doposud pracovala. Dále krajskému soudu vytkla jeho závěr, že je správní orgán vázán obsahem žádosti. Tento názor nemá oporu v § 54 odst. 1 a 2 ZDP. Podle stěžovatelky jsou názory správních orgánů i krajského soudu výrazem přepjatého formalismu. S ohledem na výše uvedené důvody stěžovatelka navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovila souhlas se závěry krajského soudu. Podle žalované jsou stížní námitky nedůvodné. Krajský soud věc správně posoudil. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).
[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatelka předně poukazovala na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[10] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako

nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[11] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Krajský soud se důkladně zabýval zásadní spornou otázkou, tj. otázkou, kdy u stěžovatelky vznikla invalidita. Argumentace krajského soudu tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody vedly soud k jím učiněným závěrům. Skutečnost, že krajský soud explicitně nereagoval na některé z podpůrných argumentů stěžovatelky, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Jak totiž plyne z výše rekapitulované judikatury, není povinností soudu ani správních orgánů explicitně se vypořádat s každým dílčím argumentem uplatněným účastníkem řízení, postaví-li proti tvrzení účastníka řízení právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí, což bylo v nyní pojednávané věci splněno. Bylo by si sice možné představit ještě podrobnější odůvodnění, avšak nosné úvahy z rozsudku dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval naplněním stížního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Je třeba zdůraznit, že stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybňuje rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. odd. D, pol. 1 c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. – systémový lupus erythematodes), brojí proti závěrům krajského soudu a žalované stran okamžiku vzniku invalidity. Namítá, že ke vzniku invalidity došlo již v roce 2007, a nikoliv až v roce 2016. Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

[14] Jak správně konstatoval krajský soud, posuzování míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odborně-medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem) a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20).

[15] Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o provádění sociálního zabezpečení posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny k posouzení poklesu pracovní schopnosti a zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifickou formou správní činnosti, spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek posudkové komise je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je správní soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a své posudkové závěry náležitě odůvodnila, aby byly přesvědčivé i pro soud, který nemá (a ani nemůže mít) odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008 - 115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016 - 33 atp.). Posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí.

[16] Stěžovatelka tvrdí, že ke vzniku invalidity došlo již v roce 2007, kdy započaly její zdravotní obtíže, a nikoliv až k datu 10. 6. 2016 (stěžovatelka přitom nenamítá, že by jí měl být invalidní důchod přiznán k jinému datu v roce 2016, ale domáhá se zpětného přiznání důchodu od roku 2007). Vázán dispoziční zásadou, která ovládá kasační řízení, se Nejvyšší správní soud zaměřil na otázku, zda u stěžovatelky došlo ke vzniku invalidity již v roce 2007. S ohledem na obsah správního a soudního spisu jí Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[17] Okamžikem vzniku invalidity se zabýval jak posudek o invaliditě MUDr. J. K. ze dne 6. 9. 2016, posudek o invaliditě vypracovaný v námitkovém řízení (posudek MUDr. E. V. ze dne 9. 1. 2017), jakož i posudky PK MPSV, které si vyžádal krajský soud. V posudku ze dne 25. 7. 2017 PK MPSV dospěla (v souladu se závěrem posudkové lékařky žalované z námitkového řízení) k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu D, pol. 1c vyhlášky č. 359/2009 Sb., pro které stanovila míru poklesu pracovní schopnosti 50 %. PK MPSV se

po posouzení předložené zdravotní dokumentace ztotožnila s dřívějšími posudky, že ke vzniku invalidity došlo k datu 10. 6. 2016 (a nikoliv již v roce 2007). Krajský soud i přesto (za účelem jednoznačného stanovení okamžiku vzniku invalidity) vyžádal další posudek u PK MPSV, ve kterém požadoval explicitní stanovisko k datu vzniku invalidity. V posudku ze dne 14. 11. 2017 se PK MPSV důkladně zabývala datem vzniku invalidity a setrvala na svém závěru, že ke vzniku invalidity nedošlo již v roce 2007, ale až k datu 10. 6. 2016. S ohledem na výše uvedené nelze krajskému soudu vytýkat, že stran data vzniku invalidity vyšel z jednoznačného (a konstantního) hodnocení provedeného příslušnými orgány. Krajskému soudu nelze vytýkat ani akcent na zjištění, že stěžovatelka před datem podání žádosti o invalidní důchod pracovala. Tento aspekt zmínil krajský soud na základě posudku PK MPSV ze dne 14. 11. 2017, která jej rovněž zmínila ve svém hodnocení. PK MPSV se v uvedeném posudku přitom zabývala i absencemi stěžovatelky v práci z důvodu nemoci. Ani tento fakt však nevedl PK MPSV ke změně okamžiku vzniku invalidity.

[18] Jak již přitom bylo výše uvedeno, posudek posudkové komise je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je správní soud při nedostatku odborné erudice odkázán; soud nemá potřebné odborné lékařské znalosti a vychází tak z posudků vypracovaných odborníky z řad lékařů. Při přezkumu soud nemůže posuzovat věcnou správnost posudku, ale posudek může hodnotit co do přesvědčivosti, objektivnosti a úplnosti v něm obsažených informací (vedle shora uvedených rozsudků viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2010, č. j. 3 Ads 45/2010 - 97). Podle názoru zdejšího soudu posudky PK MPSV ve svém souhrnu uvedeným požadavkům judikatury dostály. Jednoznačně z nich přitom vyplývá i to, že ke vzniku invalidity došlo až v roce 2016 (a nikoliv již v roce 2007). Stěžovatelka ostatně tento závěr posudků ani v řízení o kasační stížnosti relevantně nezpochybňuje (předložením jiné lékařské zprávy, znaleckého posudku atp., ze kterých by jednoznačně vyplývalo, že ke vzniku invalidity došlo již v roce 2007). Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatelka se ani k jednomu jednání PK MPSV i přes pozvání nedostavila a ani nepožádala o odročení data jednání posudkové komise.

[19] Nejvyšší správní soud dodává, že nikterak nesnižuje závažnost onemocnění stěžovatelky. Invalidita je však podle současné právní úpravy a judikatury chápána jako dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který má přímý vliv na pokles pracovní schopnosti, tj. schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem, znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Platí přitom, že mezi dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a poklesem pracovní schopnosti musí existovat příčinná souvislost. Právě z toho pak vychází i závěry posudků PK MPSV, které následně převzal i krajský soud, mj. závěr o okamžiku vzniku invalidity. Nutno dodat, že PK MPSV, jakož i posudkoví lékaři, se zabývali i schopností stěžovatelky vykonávat výdělečnou činnost, přičemž přihlíželi i k výdělečné činnosti, kterou stěžovatelka vykonávala před tím, než k poklesu došlo; z posudků vyplývá, že stěžovatelka před podáním žádosti pracovala (jako prodavačka) na plný pracovní úvazek, ke snížení úvazku došlo až v roce 2016.

[20] Za situace, kdy z posudku PK MPSV jednoznačně vyplývá, k jakému datu vznikla

u stěžovatelky invalidita (a v návaznosti na takové datum byl žalovanou následně i důchod přiznán), je nadbytečné zabývat se akademickými spory o to, nakolik je správní orgán v řízení o přiznání důchodu vázán obsahem žádosti, resp. zabývat se rozdíly mezi § 54 odst. 1 a 2 ZDP. Ostatně ty vyplývají přímo z právní úpravy. Viz § 54 odst. 1 a 2 ZDP, resp. k němu se vztahující judikaturu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2007, č. j. 4 Ads 93/2006 - 58, ve kterém se uvádí: „*Podle § 54 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem. Podle § 54 odst. 2 téhož zákona nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu.*“

[21] Stěžovatelka dále obecně namítala, že postup správních orgánů a krajského soudu je „*výrazem přepjatého formalismu, jak jej opakovaně kritizuje Ústavní soud.*“ (bez bližší specifikace – pozn. Nejvyššího správního soudu). Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., důvody uplatněnými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Nejvyšší správní soud proto výše uvedenou námitku mohl posuzovat pouze v obecné rovině. Jak vyplývá ze shora podaného výkladu, žalovaná i krajský soud postupovaly v souladu s právní úpravou, resp. judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20, ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008 - 115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016 - 33). Ostatně ze shora uvedených východisek vychází i judikatura Ústavního soudu (viz např. usnesení ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I ÚS 1087/17, ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. III. ÚS 1239/16 atp.).

[22] Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani aktuální judikaturu Ústavního soudu. Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, akcentoval důraz na náležité zjištění data vzniku invalidity; za situace, kdy jsou závěry v posudcích posudkové komise opakovaně nedostatečné, je podle Ústavního soudu nutné provést další důkazy ke zjištění skutkového stavu (např. znaleckým posudkem). Tak tomu má být zejména tehdy, pokud posudek neodpovídá na všechny položené otázky, resp. jsou mezi posudky rozpory (viz bod V. uvedeného nálezu). Jak již však bylo výše konstatováno, v dané věci byl zdravotní stav stěžovatelky shodně posuzován jak ve správním řízení, tak i v soudním řízení; nosné závěry posudků PK MPSV, jakož i posudků vypracovaných v rámci správního řízení stran příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, resp. okamžiku vzniku invalidity se shodují. Krajský soud si za účelem jednoznačného ověření data vzniku invalidity vyžádal i doplňující posudek, ze kterého jednoznačně vyplývá, kdy došlo ke vzniku invalidity. Ostatně stěžovatelka ani netvrdila, jakým stěžejním důkazním návrhem, resp. lékařskou zprávou se PK MPSV nezabývala a v důsledku toho nesprávně

stanovila datum vzniku invalidity, resp. mezi kterými konkrétními podklady jsou rozpory vyvolávající pochybnosti o správném stanovení okamžiku invalidity (viz požadavky vyplývající ze shora uvedeného nálezu Ústavního soudu).

[23] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost v postupu krajského soudu a žalované, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení jejich rozhodnutí.

[24] Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl soud bez jednání, protože mu takový postup umožňuje § 109 odst. 2 s. ř. s.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení na základě § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu